

ABBI GLINES

Schijnbaar perfect

ROSEMARY BEACH

Karakter Uitgevers B.V.

Woods

Mijn moeder sprak op mijn vaders begrafenis niet met me. Ik liep naar haar toe om haar te troosten, maar ze keerde zich om en liep weg. Ik liet me niet snel meer verrassen in het leven, maar dit had ik nooit verwacht. Ik had mijn moeder nooit gekwetst. Zij, daarentegen, had mijn vader geholpen mijn leven te verpesten.

Toen ik hem daar zag liggen, koud en stil in zijn kist, voelde dat anders dan ik me had voorgesteld. Het was allemaal zo snel gegaan. Ik had nog geen tijd gehad om hem te vergeven. Hij had Della pijn gedaan. Dat zou ik hem nooit kunnen vergeven. Zelfs nu hij dood en begraven was, kon ik hem niet vergeven na wat hij haar had aangedaan. Ze betekende alles voor me. Mijn moeder zag mijn blik en beseftte dat de dood van mijn vader me niet raakte. Ik deed niet alsof. Dat kon ik niet meer. Een week geleden was ik weggelopen uit het leven waarin ik was opgegroeid en daar had ik geen moment spijt van gehad. Het was niet moeilijk geweest om alles achter te laten. Het enige wat er op dat moment toe had gedaan, was Della vinden. De vrouw die mijn leven binnen was komen wandelen en alles op zijn kop had gezet. Della Sloane was mijn verslaving geworden, terwijl ik in die tijd al bezet was. Ze was nagenoeg perfect en ik was hopeloos verliefd op haar geworden. Zonder haar had mijn leven geen zin meer. Ik vroeg me vaak af hoe

andere mensen gelukkig konden zijn, zonder haar te kennen. Na de plotselinge dood van mijn vader stond het leventje dat ik net de rug had toegekeerd, ineens weer pal voor me. Vanaf de allereerste keer dat ik terugkeerde naar Rosemary Beach in Florida was Della mijn steun en toeverlaat geweest. Ze had precies geweten wanneer ik haar nodig had, zonder dat ik iets hoefde te zeggen. Met haar kleine hand had ze in de mijne geknepen om me eraan te herinneren dat ze bij me was en ik dit allemaal aankon.

Maar nu was ze niet bij me. Ze was thuis. Ik had haar niet mee willen nemen naar mijn moeders huis. Mijn moeder wilde misschien doen alsof ik niet bestond, maar ik bezat nu alles in haar leven, zelfs het huis waarin ze woonde. Dat hoorde bij de countryclub. Mijn opa had ervoor gezorgd dat als mijn vader stierf, dit allemaal van mij werd.

Mijn vader had niet gevonden dat ik dat hoefde te weten. Hij had me altijd voorgehouden dat hij mijn hele leven in zijn greep had. Dat als ik in dit wereldje wilde leven, ik me over moest geven aan zijn wensen. Maar dit alles zou sowieso van mij worden op mijn vijftiende verjaardag, of met de dood van mijn vader, als dat eerder gebeurde. Nu kon ik hier niet meer aan ontsnappen.

Ik twijfelde of ik aan moest kloppen, maar bedacht me snel. Mijn moeder moest ophouden met haar kinderachtige gedrag. Ze had alleen mij nog. Het werd tijd dat ze accepteerde dat Della bij me hoorde, want zodra ik haar zover kreeg, ging ik met haar trouwen. Ik kende Della goed genoeg om te beseffen dat het lastig zou zijn om haar te overtuigen. Vooral nu mijn wereld volledig aan het veranderen was, moest ik voor

altijd zeker weten dat Della er voor me zou zijn.

Nog voor ik de deur aanraakte, vloog hij open. Ik keek op en zag Angelina Greystone in de deuropening van mijn ouderlijk huis staan. Ze glimlachte lieflijk, maar kon de gemene blik in haar ogen niet verbergen. Ik was bijna met deze vrouw getrouwd om de club te krijgen die sowieso van mij werd. Mijn vader had me wijsgemaakt dat ik met Angelina moest trouwen om de promotie en de toekomst te krijgen waar ik recht op had. Maar hij had er niet op gerekend dat ik Della zou ontmoeten. Zij had me doen inzien dat ik geen genoegens behoefde te nemen met een huwelijk zonder passie met een ijsskoude trut.

‘Eindelijk, je bent er. Je moeder zit in de woonkamer met de kamilletee die ik voor haar heb gezet. Ze heeft je nodig, Woods. Ik ben blij dat je rekening hebt gehouden met haar gevoelens en dat mens niet hebt meegenomen.’ Ze deed misschien alsof ze nog nooit van haar had gehoord en haar niet kende, maar ik wist zeker dat die tuthola Della’s naam wist. Ze was gewoon jaloers. Wat ik niet begreep, was wat ze in hemelsnaam in mijn moeders huis deed.

Ik duwde haar opzij en liep zonder iets te zeggen naar binnen. Ik wist ook zonder haar hulp wel waar mijn moeder was. Ze ging altijd naar de woonkamer als ze alleen wilde zijn. Dan ging ze zitten in de witte, fluwelen chaise longue die ooit van mijn oma was geweest en keek ze door de grote ramen uit over het water.

Ik deed net alsof ik niet hoorde dat Angelina met haar klikkende hakken achter me aanliep. Alles aan haar werkte op mijn zenuwen. Dat ze zich midden in deze familiekwesie wierp op

de dag van mijn vaders begrafenis, maakte mijn afkeer alleen maar groter. Waarom was ze hier toch? Wat dacht ze hiermee te bereiken? Ik bezat nu alles. Ik. Niet mijn vader. En zeker niet mijn moeder. Ik was nu de Kerrington die de touwtjes in handen had.

‘Moeder.’ Ik liep de woonkamer in zonder aan te kloppen. Ik wilde haar geen kans geven om me weg te sturen. Ik ging niet weg voor ik met haar gesproken had. Ze had weliswaar grote fouten gemaakt, maar ik hield van haar. Ze was nog steeds mijn moeder, al had ze altijd aan mijn vaders kant gestaan en geen enkele keer geprobeerd zich in mij te verplaatsen. Ze hadden altijd alleen maar gedacht aan wat zij voor mij wilden. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ik niet van haar hield.

Ze bleef naar buiten kijken, naar de zee. ‘Woods, ik zat al op je te wachten.’ Verder zei ze niets. Het maakte me verdrietig. We waren met de dood van mijn vader beiden een deel van ons leven kwijtgeraakt. Maar zo zag zij dat niet. Zo zou ze dat nooit zien.

Ik liep naar haar toe en ging voor haar staan. ‘We moeten praten.’

Ze keek me aan. ‘Inderdaad.’

Ik wilde niet dat ze het gesprek leidde. Het werd tijd dat ik grenzen stelde. Vooral nu Della bij me was en we samen in Rosemary woonden.

‘Hij is in ieder geval alleen gekomen,’ zei Angelina vanuit de deuropening. Ik draaide me met een ruk om en keek haar boos aan. Ze had het recht niet om ons te storen.

‘Je hebt hier niets mee te maken. Ga weg,’ zei ik koeltjes.

Ze deinsde achteruit.

‘Ze heeft hier wel degelijk iets mee te maken. Ze houdt me gezelschap. Ik heb hier iemand nodig zodat ik niet alleen ben. Angelina begrijpt dat. Ze is een goede meid. Ze zou een uitstekende schoondochter zijn geweest.’

Ik begreep dat het verlies van mijn vader mijn moeder écht veel verdriet deed. Maar ik kon het niet hebben dat ze het voortouw nam. Het werd tijd dat ik het een en ander zeer duidelijk maakte, aan allebei.

‘Ze zou als schoondochter een verwende, arrogante trut zijn geweest. Gelukkig heb ik dat op tijd beseft, voor ik mijn leven volledig zou hebben verpest.’ Ik hoorde dat ze beiden naar adem haptten, maar liet ze niet aan het woord. ‘Ik heb het nu voor het zeggen, moeder. Ik zal goed voor je zorgen. Je zult nooit iets tekortkomen. Maar Angelina zal nooit een rol in mijn leven spelen. En bovendien ga ik ervoor zorgen dat niemand Della ooit nog kan kwetsen. Ik zal haar tegen jullie tweetjes beschermen. Ze is perfect voor mij. Ze heeft mijn hart gestolen. Als ik denk dat ze verdriet heeft, ga ik daar bijna aan onderdoor. Ik kan niet uitleggen wat ik voor haar voel, maar ik kan je wel zeggen dat ik ervoor zal zorgen dat niemand haar nog kwaad kan doen. Dat is onvergefelijk. Ik ga kapot als ik zie dat ze pijn heeft.’

Toen ik mijn moeders zure blik zag, wist ik genoeg. Ze was onverbiddelijk. Dit was niet het juiste moment om haar te overtuigen van mijn gevoelens voor Della. Ze was in de rouw en ik was nog steeds boos op de man om wiens dood ze rouwde. ‘Bel me als je me nodig hebt, of als je bereid bent met me te praten zonder wrok tegen Della. Ik wil graag met je praten. Je bent mijn moeder en ik hou van je. Maar ik laat je niet in

de buurt komen van Della en ik zal jou nooit verkiezen boven haar. Als je me laat kiezen, kies ik zonder twijfel voor haar. Begrijp dat goed.’ Ik liep naar mijn moeder, drukte een kus op haar hoofd en liep zonder iets te zeggen langs Angelina. Het was tijd om naar huis te gaan. Della had moeite met alleen zijn. Ik maakte me altijd zorgen als ik haar achterliet.

Della

Hij had nog steeds niet gehuild. Geen enkele emotie getoond. Dat vond ik vreselijk. Ik wilde dat hij rouwde. Hij moest het verwerken, in plaats van zijn gevoelens op te kroppen om mij te beschermen. De gedachte dat hij voor mij zijn verdriet wegstopte, maakte me misselijk. Zijn vader had hem verraden door hem weg te sturen. Maar ik had de blik in Woods' ogen gezien toen hij naar zijn vader keek. Hij had zo graag zijn goedkeuring gekregen. Hij had van zijn vader gehouden en daarom moest hij zijn verlies verwerken.

‘Della?’ Ik draaide me om en zag Woods in de woonkamer. Hij liet zijn blik over de kamer gaan, tot hij me op het balkon zag staan. Hij liep direct naar de deur. De vastberaden blik in zijn ogen maakte me ongerust. Hij deed de deur open en stapte naar buiten.

‘Hé. Ging alles goed?’ vroeg ik hem. Hij sloeg zijn armen om me heen en drukte me stevig tegen zich aan. Dat deed hij de afgelopen week wel vaker.

‘Ze is in de rouw. We praten wel weer met elkaar als ze de tijd heeft gehad om alles te verwerken,’ zei hij met zijn gezicht tegen mijn haar gedrukt. ‘Ik heb je gemist.’

Ik leunde achterover en glimlachte verdrietig. ‘Je was maar een uurtje weg. Dat is niet veel tijd om me te missen.’

Woods veegde de haren uit mijn gezicht en legde zijn handen

om mijn wangen. 'Ik miste je nog voor ik de deur achter me dichtdeed. Ik zou willen dat je altijd bij me kon zijn.'

Ik gaf hem een kus op zijn hand. 'Dat kan ik niet.'

Woods keek somber. Die blik in zijn ogen herkende ik inmiddels maar al te goed.

'Maar ik wil dat je bij me bent.' Hij legde een arm om mijn middel en duwde me tegen zich aan. 'Ik verlies mijn concentratie als je niet in de buurt bent en ik je niet kan aanraken.'

Ik grinnikte en drukte een kusje op de binnenkant van zijn pols. 'Als je me wel aanraakt, raken we anders ook snel afgeleid.'

Woods liet zijn hand onder mijn shirt glijden, richting mijn borsten. Er ging een rilling door me heen. 'Nu kan ik wel wat afleiding gebruiken.'

Die kon ik ook wel gebruiken. Ik vond het fantastisch met hem, maar ik moest hem aan het praten krijgen. Hij moest iets zeggen.

Zijn telefoon ging. Met een gespannen blik trok hij zijn hand onder mijn shirt vandaan en griste zijn telefoon uit zijn zak.

'Met Woods,' zei hij op zakelijke toon. Hij keek me verontschuldigend aan. 'Ja, ik ben er over vijf minuten. Zeg maar dat ik hem in mijn vaders... in mijn kantoor kan ontvangen.' Hij kon het bijna niet over zijn lippen krijgen om zijn vaders kantoor het zijne te noemen. Dat was voor mij opnieuw een teken dat hij zijn gevoelens opkropte.

'Dat was Vince. Er is een aantal bestuursleden in de stad en ze willen me over een uurtje spreken. Gary, de adviseur en beste vriend van mijn vader, wil eerst nog het een en ander uitleggen. Sorry.' Hij pakte mijn hand vast en trok me weer naar zich toe.

‘Je hoeft geen sorry te zeggen. Het is helemaal niet erg. Laat het me weten als ik je ergens mee kan helpen. Dan doe ik dat.’

Woods lachte. ‘Kon je maar de hele dag in mijn kantoor blijven.’

‘Hmmm... Ik denk niet dat je dan veel werk gedaan zou krijgen.’

‘Ik weet wel zeker van niet.’

‘Ga maar, laat die bestuursleden zien dat je er helemaal klaar voor bent.’

Woods drukte een kusje op mijn hoofd. ‘Wat ga jij doen?’

Ik wilde graag weer werken. Ik miste de mensen om me heen en de drukte. De hele dag op het strand liggen was niet zo aan mij besteed. ‘Wat zou je ervan vinden als ik mijn oude baan terugnam?’

Woods fronste. ‘Nee. Ik wil niet dat je in de eetzaal werkt.’

Ik had wel verwacht dat hij op die manier zou reageren. ‘Oké. Dan zoek ik ergens anders werk. Ik moet iets te doen hebben. Vooral als jij het zo druk hebt.’

‘Maar wat als je me nodig hebt? Waar wil je gaan werken dan? Wat als ik niet naar je toe kan komen? Dat kan niet, Della. Ik kan je niet beschermen als je niet bij me in de buurt bent.’ Ik bezorgde hem alleen maar meer stress. Hij had tijd nodig om aan de nieuwe situatie te wennen. Die tijd zou ik hem geven. Het was belangrijk dat hij dit verwerkte. Ik zou wel iets verzinnen om me mee bezig te houden.

‘Oké. Laten we een paar weken wachten en het er dan opnieuw over hebben,’ zei ik met een glimlach in de hoop hem gerust te stellen.

Hij leek opgelucht. Gelukkig maar. ‘Ik bel je zodra de be-

spreking is afgelopen. Dan kunnen we samen eten. Ik laat je niet lang alleen. Dat beloof ik.'

Ik knikte alleen maar.

Woods trok me naar zich toe en kustte me. Het was een bezittelijke kus. Op dit moment had hij me nodig. Ik wilde er voor hem zijn, om hem te steunen.

'Ik hou van je,' fluisterde hij met zijn lippen nog tegen de mijne. Hij gaf me nog een kus.

'Ik ook van jou.'

Woods ging weg en ik bleef op het balkon naar de zee kijken. Tot voor kort had mijn leven op een laag pitje gestaan en nu begon ik te beseffen dat je jezelf in dit leven soms moest opofferen. Vooral voor degene van wie je hield.

Nu ging mijn telefoon. Ik pakte hem van de tafel waar ik hem eerder op had gelegd. Het was een afgeschermd nummer. Dat kon maar één iemand zijn: Tripp.

'Met Della.' Ik ging op de loungestoel zitten.

'Hoe gaat het?'

'Prima. Woods probeert aan de nieuwe situatie te wennen.'

Tripp zuchtte diep. 'Ik had naar huis moeten komen voor de begrafenis. Maar ik... ik kon het gewoon niet.'

Ik wist niet waarom Tripp uit Rosemary gevlucht was, maar dat hij op de vlucht was, wist ik zeker. Hij had me sinds zijn vertrek twee keer gebeld. Beide keren schermde hij zijn nummer af en klonk hij verdrietig. Depressief, bijna.

'Jace zei dat hij heeft geprobeerd je te bereiken, maar dat je een ander nummer hebt.'

'Klopt. Ik heb tijd voor mezelf nodig.'

‘Jace mist je. Hij maakt zich zorgen om je.’

Tripp antwoordde niet en ik wilde er niet over doordrammen.

‘Ik zal hem bellen om hem te laten weten dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Ik had niet zo lang in Rosemary moeten blijven. Die stad brengt me van slag. Ik kan er niet meer terugkomen. Er zijn dingen gebeurd... dingen waar ik liever niet meer aan denk.’

Dat wist ik al. Ik wist niet wat Tripp had meegemaakt, maar wel dat hij werd achtervolgd door zijn verleden.

‘Ben je weer aan het werk?’ vroeg hij.

‘Nee. Woods heeft liever niet dat ik werk op dit moment. Hij heeft me nodig. Ik ben de enige die hem steunt. Zijn moeder... nou ja, je weet hoe ze is.’

Tripp liet een stilte vallen en ik vroeg me af wat hij dacht. Ik hoopte dat hij niets negatiefs over Woods wilde zeggen. ‘Op dit moment heeft hij je nodig. Oké, dat begrijp ik. Maar Della, je moet ook je eigen leven leiden. Vergeet dat niet. Je hebt een vreselijk leven achter je gelaten. Zorg ervoor dat je niet opnieuw in een hel belandt.’

Het deed pijn om hem dat te horen zeggen. Woods leek in niets op mijn moeder. Hij had me nu nodig omdat hij zijn vader had verloren en plotseling in een positie was beland waarop hij zich niet had voorbereid. Hij vroeg dit niet om macht over me uit te oefenen. ‘Dit is anders. Ik kies er zelf voor om Woods te steunen. Ik hou van hem en ik wil er voor hem zijn. Zodra het beter met hem gaat, vindt hij het prima als ik weer aan het werk ga.’

Tripp reageerde niet en het bleef een paar minuten stil. Ik

vroeg me af of hij het niet met me eens was, of dat hij gewoon niet zo goed wist wat hij moest zeggen.

‘De volgende keer dat ik bel, zal ik mijn nummer niet afschermen. Ik wil dat je me kunt bereiken als dat nodig is.’

Dat is niet nodig.

‘Maar... geef mijn nummer alsjeblieft niet aan Jace, of iemand anders.’

‘Dag, Tripp.’ Ik hing op. Ik had geen behoefte aan zijn twijfels en zijn zorgen. Hij had het mis. Het zou helemaal goed komen met Woods en mij. Hij had het helemaal mis.